

‘Terreurcode wit’

Terreurbeweging De Dageraad van de Ware Islam, de real
IRA en het gifbolletje

Hannah Elisa Walsh

Ontwerp omslag:

Hannah Elisabeth Walstra/Hogeboom

Beeldend kunstenaars, auteur

Copyright:

Johanna Elisabeth Walstra/Hogeboom

Website auteur: www.elisabethwalstra.nl

April 2016

Voorwoord.

“Bionn cluasa ar na clathacha; de muren hebben oren” lers gezegde.

Voor allen die het slachtoffer zijn geworden van terreuraanslagen. Mijn grote dank aan de inwoners van Ierland met wie ik zo veel momenten van magie, muziek en creativiteit kon beleven. Voor mijn lieve Portugese vrienden Ana en Fausto die mij zo hartelijk ontvangen. Voor mijn bijzondere vriend Simon Hammelburg. Omdat ik slechtziend ben, schrijf en publiceer ik in een groter lettertype.

Hannah Elisa Walsh.

1.

“Allahu akbar”. “Allahu akbar”. “Allahu akbar”.

Siobhan schrok wakker. Ze kon maar niet wennen aan het vroege dagelijkse gebed dat uit een aantal luidsprekers schalde. Ze voelde zich dan een moment gedesoriënteerd en stond op. Ze had de luxe dat ze een tent voor zichzelf had. De andere strijders in opleiding moesten hun tent met zes man delen. Siobhan nam het Allah geschreeuw en alles wat daarbij hoorde voor lief. Als ze maar een gedegen militaire training kreeg. Als ze maar kon leren hoe ze effectief een aanslag kon uitvoeren. Haar moederorganisatie, the real IRA, had een klein vermogen neergeteld om haar opleiding in de woestijn te kunnen betalen. Er was geld voor haar ingezameld. Het was gelukt om deze plek in te nemen. Siobhan kleepte zich aan. Haar kleding bestond uit mannen-legerkledij. Ze liep naar de tent die als een soort van wasruimte moest dienen.

Ze gooide een splash water over haar gezicht met haar handen. Ze keek in een spiegel met een grote scheur en observeerde zichzelf, rossig haar met krullen een lichte huid, die niet tegen de felle woestijn zon bestand was. Op haar gezicht waren rode vlekken ontstaan. Nog even dan zou ze een complete gedaantewisseling ondergaan met een andere haarkleur, een ander kapsel. Met een speciale make up zou ze een totaal ander uiterlijk krijgen. Ze zou een bril gaan dragen en zich een Brits upperclass accent in haar Engels moeten aanleren. Ze verlangde naar het einde van de zware training in de woestijn, ze verlangde er naar eindelijk met haar missie te kunnen starten. Haar ontbijt stond klaar in haar tent, het was verboden met de mannen in het kamp aan een tafel te zitten, maar dat deed haar totaal niet, ze verstond de taal niet die de mannen spraken, op geen enkele wijze. Ze werkte met een vrouwelijke tolk die alle er toe doende instructies voor haar vertaalde.

Laliah en Siobhan waren de enige vrouwen in het kamp. Meer dan een noodzakelijk contact door middel van het tolken hadden ze niet met elkaar. Vandaag stond er naast een fysieke training een instructie van een soort geheim wapen op het programma had ze begrepen. Ze zou niet alleen leren hoe dit wapen werkte, maar ook hoe ze het snel en effectief zou kunnen gebruiken. Siobhan was nieuwsgierig en leergierig. Ze keek naar de ingang van het kamp. Het bestond uit een opening in een muur die opgetrokken was van zandzakken. Aan weerszijde van de opening wapperde een zwarte vlag met in het wit een aantal Arabische teksten er op. Siobhan had geen idee wat de teksten inhielden. Het kon haar niets schelen. Het geschal uit de luidsprekers hield op. Nu was het tijd om naar de training te gaan. Ze ging op haar vaste plaats in de rij staan, de eerste rij tweede van links. De man voor de rij begon te schreeuwen in het Arabisch.

Laliah fluisterde haar toe dat de mannen werd ingeprent dat zij een grote taak in het leven hadden, Allah gehoorzamen, Zijn Rijk vestigen en onvoorwaardelijk gehoorzaam zijn aan de Koran. Dat hun taak heilig was en dat zij daarna direct aan zouden beginnen met fysieke oefeningen. Lailah gebaarde dat zo meteen de eerste rij onder het prikkeldraad moest doorschuiven, daarna over het hek klauteren, het geweer grijpen en daarmee een aantal rondjes hardlopen. Het was nog vroeg, maar de zon brandde al behoorlijk. Siobhan dacht in een flits aan groene heuvels. Lailah gaf haar een duw. Nu moest ze toch echt beginnen om zich onder het prikkeldraad door te wurmen. Ze stuwde haar lichaam voort over het zand. Daarna klom ze over de schutting en greep haar geweer. Nadat de hele groep een aantal rondes met het geweer gerend had werd weer een commando geven. Iedereen ging weer in het gelid staan. De eerste rij werd bevolen om naar voren te komen en op een aantal schietschijven te richten.

Siobhan schoot zes keer raak. Het gaf haar een gevoel van voldoening. Lailah gebaarde haar mee te lopen. Ze fluisterde haar in gebroken Engels toe dat ze in een aparte tent een instructie zou krijgen over het wapen. Lailah gebaarde haar te gaan zitten. Op de tafel lag een soort bolletje, dat een onopvallende grijze tint had. Lailah vertelde haar dat dit een prototype was van een nieuw wapen dat ontwikkeld was door een geheime fabriek in de binnenlanden van Jemen. Een man kwam de tent binnen. Hij ging aan het andere eind van de tafel zitten. Hij was gekleed in een grijs legeruniform met een donkerbruine tulband om zijn hoofd. Hij droeg een geweer aan de linkerzijde van zijn lichaam. Siobhan hoorde de klanken van het Arabisch , die woorden vormden. Lailah zei haar dat het absoluut verboden was om met wie dan ook maar over dit wapen te spreken. Ze moest begrijpen dat het een grote gunst was dat ze uitleg kreeg over het gebruik en dat niet alleen.

Zij was uitverkoren om dit wapen al eerste te testen. De man pakte het bolletje. Met zijn duim wreef hij over een klein zwart puntje. Het bolletje gaf een zachte klik. De man gebaarde dat je daarna het bolletje ergens neer moest leggen of weggooien. Dat hing van het te raken doel af. Hij sprak weer met Lailah. Lailah legde aan Siobhan uit hoe je het kleinood in werking kon stellen. Het bolletje zou nadat het ergens was neer gelegd een niet te ruiken gifgas verspreiden, dat alle leven; mens, dier en planten binnen enkele minuten doodde. Het bolletje zou in het niets oplossen en op geen enkele wijze meer te achterhalen zijn. De man lachte tevreden. Lailah haar mondhoeken gingen omhoog. Nogmaals drukte ze Siobhan op het hart dat ze hier met niemand over mocht praten ook niet als ze onverhoopt gepakt zou worden. Op het verbreken van het zwijgen hierover stond de doodstraf, het netwerk wist haar te vinden.

2.

Ann Pigden had zich verslapen die maandagochtend. Er werd in het park op maandag altijd petanque gespeeld, vaste prik, vaste deelnemers. Ze schoot uit haar nachtjapon en trok snel haar korte broek aan. Het beloofde weer een warme dag te worden. Haar partner Lucy rommelde in hun kleine, maar comfortabele keuken van het chalet dat ze vijf jaar geleden hadden kunnen kopen. Ann hield er van in een soort Engels dorp in den vreemde te wonen. Het park in Zuid- Portugal deed haar denken aan het kamp waarin ze had gewoond in de tijd dat ze als Britse officier in Duitsland na de Tweede Wereld Oorlog was in gekwartierd geweest. Het park werd voornamelijk bewoond door Britse pensionados, een enkele Schotse familie en de laatste tijd hadden enkele Nederlandse families er een chalet gekocht voornamelijk om er vakantie te vieren. Ann had een hekel aan vrijgevochten mentaliteit van de

Nederlanders. In haar ogen hadden ze geen enkel fatsoen en nog minder gevoel voor rang en stand. Ze poetste haar tanden en keek in de spiegel en zag een vermoeid gezicht. Ze had weer eens een van haar beruchte nachtmerries gehad. Haar afgevuurde kogel had een jongen zijn hoofd doorboord, zijn oog pilde uit, uit de holle ruimte van zijn gezicht sijpelde bloed. Meestal werd Ann dan zwetend wakker. Ze stond dan op om nog een slaappil te nemen, om hopelijk in een droomloze slaap weg te kunnen zakken. 'Ann wil je een kopje thee?' vroeg Lucy. 'Ik heb ook toast voor je geroosterd.' 'Ja graag een kopje thee en een half toastje. Ik ga zo naar petanque, kom je straks even kijken?' 'Ik weet het nog niet. Ik wil eerst nog even stofzuigen en een paar kozijnen schoonmaken.' Ann dronk zo snel mogelijk haar kopje thee leeg en propte het halve toastje in haar mond. Ze pakje haar petanque balletjes en verliet hun ruime chalet op een dubbel plot.

Lucy en Ann hadden bewust voor een dubbel plot gekozen. Dat was weliswaar een dubbele plothuurlus per jaar, maar dit was hun huis en ze wilden niet een te kleine tuin, zodat hun hondje Zjinx met zijn drie pootjes vrij kon rondlopen. Ann waggelde naar het petanque-veldje langs de andere chalets.

Sommige waren ruim opgezet, sommige waren wat kleiner met een kleine tuin. Enkele tuinen waren opgetuigd met bloemenperkjes, kleine palmbomen in grote potten en oleanderstruiken. Andere tuintjes hadden een hek rondom het terrein, weer andere hadden grote cactussen en bougainvilleas langs de veranda's. Je kon er niet omheen iedereen te groeten die je zag, in de tuin of zittend op de veranda.

'Goede morgen Jeff, ga je mee naar petanque?'

vroeg Ann. 'Ik kan vandaag niet. Ik voel me niet helemaal lekker.' - 'Jammer, volgende keer beter zie je Jeff, ik hoop dat je je snel beter voelt.' 'Jeff,' dacht Ann,

'hij heeft vast weer te veel goedkope whiskey gedronken. Dat die man daar maar mee doorgaat, hij drinkt zichzelf nog eens dood.' Ze waggelde verder naar het petanque-veldje langs het chalet van Maddy. 'Hi Maddy kom je ook straks?' - 'Ja ik kom er zo aan.' Maddy pakte haar tasje met petanque- balletjes, die in de gang van haar ruime chalet stond. Ze hield van haar chalet dat ze samen met haar man Graham had gekocht en van haar tuin die ze met veel zorg had opgebouwd. Haar leven leek perfect hier totdat de kanker haar lichaam in beslag nam. Nu moest ze steeds naar Groot-Brittannië op en neer vliegen voor weer een behandeling die de kanker in haar lichaam moest bestrijden. Portugese artsen vertrouwde ze niet echt, ook was de gezondheidszorg in Portugal van een behoorlijk niveau. Dat was algemeen bekend in het park. Rondom het petanque-veldje stonden al een aantal mensen, iedereen begroete elkaar hartelijk. Aan de rand van de groep stond een blonde vrouw

met blauwe ogen, ze was nieuw in het park. Het groepje Engelsen keek haar enigszins aarzelend aan. Zij was één van 'the Dutch' die recentelijk zich een chalet hadden toegeëigend van een Britse familie die de jaarlijkse plothuur niet meer konden betalen. Ze had uiteraard het chalet van de parkeigenaar gekocht, maar toch. De blonde vrouw liep naar het groepje Engelsen toe. Met een zwaar Nederlands accent in haar Engels stelde ze zich voor als Paula van Walsum. Ze maakte kenbaar dat ze graag wilde deelnemen aan het wekelijkse spelletje petanque. De Engelsen stemden met tegenzin toe. Het spel kon nu beginnen. De wekelijkse roddels werden uitgewisseld, wie welke ziekte had, wie wanneer terug moest naar Groot-Brittannië en het laatste nieuws over de Portugese geldwolf in hun ogen, Fausto die het park bezat. De meesten hadden een grote hekel aan Fausto, die men als een uitbouter beschouwde om zo veel mogelijk geld uit de zakken van onschuldige

Engelse burgers te kloppen. Ann kon zich vandaag niet goed concentreren op het spel. Dat had ze meestal na één van haar nachtmerries. Haar bal miste zijn doel, terwijl ze in het leger met haar kogels altijd raak had geschoten. Ze ergerde zich aan haar matige spel en verontschuldigde zich. Na het spelletje ging iedereen naar het kleine restaurant met een terras dat uitkeek op het zwembad. Met veel moeite hadden de parkbewoners Fausto er van kunnen overtuigen dat er een leuning nodig was om veilig het zwembad door middel van de trap te kunnen betreden. Na twee jaar was er eindelijk een leuning geplaatst. Weliswaar een verkeerde leuning naar de mening van de Engelse parkbewoners, maar een gegeven paard moest je niet in de mond kijken en je kon de Portugezen ook niet kwalijk nemen dat zij de Engelse standaard niet begrepen, het was blijkbaar boven hun niveau. Iedereen ging zitten. Men verwachtte dat de kok, een oudere Portugese dame,

hen meteen kwam bedienen. Tenslotte waren zij degenen die het geld in het laatje brachten hier. Paula van Walsum deed een poging om een gesprek aan te knopen met Ann. 'Wat leuk Ann dat jullie dit elke week doen. Ik heb begrepen dat jullie ook elke maand een charity market hebben voor een weeshuis hier in de buurt.' - 'Ja dat doen we elke eerste zaterdag van de maand. De Portugezen kunnen de scholing voor de kinderen niet betalen, de arme sloebers. Zo kunnen wij wat goeds doen.'- 'Hè,' dacht Ann, 'waarom moet die Nederlandse vrouw uitgerekend nu een gesprek met mij aanknopen, ik heb helemaal geen zin om met haar te praten.' Maddy keek in de richting van de ingang van het restaurant, waar Augusta bleef om hun te bedienen. Augusta kwam net aangelopen. In haar gebrekkige Engels vroeg ze wat iedereen wilde eten en drinken. De Engelsen beklagden zich er altijd over dat iedereen zo gebrekkig Engels sprak, maar de meesten van hen

deed geen enkele moeite om een maar een woord Portugees te leren. Een paar mensen van het park ging wekelijks naar Portugese les, waaronder Ann. Die vond waar ze ook woonde in de wereld, ze de taal van het desbetreffende land toch enigszins moest leren spreken. In de periode dat ze in West-Duitsland gestationeerd was geweest, had ze redelijk Duits leren spreken en schrijven. Ann bestelde een frisse tonijnsalade. Ze probeerde wat minder vet te eten. Ann had veel last van haar overgewicht in de warmte. De blonde Nederlandse vrouw wendde zich nogmaals tot haar. 'Wat is het hier fijn hè?' 'We zijn zo blij met ons nieuwe chalet, we hebben zelfs een klein zwembad in de tuin! Woont u hier permanent?' - 'Ja wij wonen hier permanent.' Ann draaide haar hoofd om en nam een hap van haar tonijnsalade. Ze voelde een nare hoofdpijn opkomen. 'Ook dat nog', dacht ze. 'Lieve mensen willen jullie mij excuseren?' Ik ga even rusten, heb vannacht niet zo goed geslapen.'

‘Zal ik met je meelopen?’ vroeg Maddy. ‘Nee dat is niet nodig blijf jij maar lekker zitten en geniet van je lunch.’ Ann pakte haar tasje met balletjes. Ze betaalde Augusta, waggelde de trap van het terras af en liep hoofdschuddend over het grindpaadje naar het chalet.

3.

Londonderry 30 januari 1972. Seamus O'Connor stond voor de spiegel. Het was een belangrijke dag. Vandaag zou hij deelnemen aan een vreedzame demonstratie tegen de Engelse overheersing. Gisteren had hij nog deelgenomen aan een geheim overleg met de organisatie van de demonstratie. Er was nog een keer afgesproken geen enkele vorm van geweld tegen de Engelsen te gebruiken. Dr. Martin Luther King was hun grote voorbeeld: "We shall overcome some day." Eens zou Noord-Ierland bevrijd zijn van het Engelse juk, eens zouden katholieken en protestanten in vrede met elkaar kunnen leven. De kinderen zouden ongestoord naar school kunnen lopen, Noord-Ierland zou een welvarend onderdeel worden van 'the Republic of Ireland'. Hij voelde zich intens verbonden met de "Nothern Ireland Civil Rights Association". Zijn vrouw Siobhan was bang, erg bang dat hem wat zou overkomen en had liever niet dat hij deelnam. Zijn zoontje van negen jaar wilde met hem mee, maar dat vond hij veel te gevaarlijk. Seamus kamde zijn haar, hij zou met netjes gekamde haren deelnemen aan de demonstratie voor gerechtigheid. Hij denderde de trap af naar beneden van hun kleine woning.

Zijn vrouw zat aan een kleine tafel met zijn zoontje Brian op haar schoot. Het licht viel vanuit een klein raam op de ene helft op haar gezicht. Seamus keek er naar en kreeg een gevoel alsof hij zich in een schilderij bevond. Hij veegde een traan weg. Zijn zoontje gleed van zijn vrouw haar schoot en liep naar hem toe. 'Dad', zei hij. Seamus pakte zijn zoon op en knuffelde hem. Zijn vrouw stond op en schonk hem koffie in. 'God wat is ze mooi,' dacht hij. Zwijgend zaten ze aan de keukentafel. Nadat Seamus zijn koffie had gedronken kuste hij zijn vrouw en liep naar de kleine gang. Hij deed zijn jas aan en zijn pet op. Hij wist een korte route naar de verzamelplaats waar de demonstratie zou beginnen. Daar aangekomen begroette hij zijn vrienden. Ze klopten elkaar op de schouder. De lange stoet mensen begon langzaam te lopen. Het hart bonkte in zijn keel. Plotseling zag hij dat zijn zoontje hem blijkbaar toch had weten te volgen. Hij pakte Brian's hand stevig vast. De mars liep verder voor vrijheid, voor maatschappelijke gerechtigheid voor..... zo veel meer. Voor zijn zoon die eens in vrede zou kunnen leven, voor diens kinderen. Hij hoorde geschreeuw, hij hoorde dat er kogels werden afgevuurd, hij hoorde gekerm van pijn. Ineens voelde hij een intense pijn in zijn rug. Hij zakte op de grond neer. Zijn zoontje Brian boog zich over hem heen. Hij werd weggegrist door een man.

De man snelde weg, weg vandaar, in veiligheid achter een muur. De kleine Brian schreeuwde: 'Dad,dad dad!' Liam wist in de chaos de kortste route terug te vinden naar het huis van Seamus. Hij droeg Brian op de arm. Hij belde aan. Siobhan deed open. Ze wist intuïtief al dat haar man dood was. Ze pakte Brian op. Liam zei niets. In de verte hoorden ze het geknal van nog meer kogels. Siobhan zei: 'When does this ever stop?' Ze streek met haar hand over Brian's haar. Brian begon te huilen. Hij rilde. 'Waar is papa nou? Waar is hij ? Waar is papa?' Liam en Siobhan zwegen.

4.

Ann keek naar de BBC. Een van de pluspunten van het park was dat je via de schotel alle Engelse zenders goed kon ontvangen. Ze keek graag naar programma's die over de geschiedenis van Groot- Brittannië gingen, de tijden dat het land nog een de spin in het web van het Brittish Empire was. Een tijd waarin de Britse cultuur, de taal overal in de wereld de toon aangaf. 'Kijk nu eens naar de puinhoop die er in India is ontstaan sinds wij er weg zijn,' dacht Ann. De inwoners van India mogen ons dankbaar zijn dat wij daar beschaving, onderwijs en een besef van economisch gewin hebben gebracht. De positie van meisjes en vrouwen is toch beroerd in de huidige Indiase samenleving. Gisteren had ze een bericht gelezen in de krant over een groepsverkrachting van een meisje in India. 'Die mannen hebben toch geen enkel besef van fatsoen, goed en kwaad. De meeste mensen leven als arme ratten op straat.'

Paarden worden behandeld als robots,' dacht ze. Ann hoorde haar grote klok die aan de muur hing zeven uur slaan. Het BBC nieuws kondigde zich aan. Weer een schandaal over een mediamagnaat, weer een seksschandaal in de politiek, waar was haar fatsoenlijke land gebleven? Ze liep naar de tv om hem uit te doen. Ze wilde zichzelf nog meer ergernis besparen. Terwijl ze vlak voor de tv stond werd er een item over The Troubles aangekondigd. Ann verstijfde helemaal. Het ging over een onderzoek naar aanleiding van de dood van een Ier in Derry 1972. De dood van de man was nooit opgehelderd, alhoewel er grondig onderzoek was gedaan naar Bloody Sunday, er een lijvig rapport was verschenen en David Cameron uitgebreid zijn excuses had gemaakt tegenover de Ieren. Ann schudde haar hoofd, hield dit nou nooit op? Het was ook nooit genoeg voor de Ieren, waarom lieten ze dit niet gewoon rusten? Hier werd toch niemand beter van?

Het ging nu immers toch heel goed economisch in Noord-Ierland nu? Belfast was een welvarende stad geworden. Er vestigden zich steeds meer buitenlandse bedrijven. Er ging niet elke week een bom af en het centrum zag er mooi uit met de nieuwe winkelstraat. Mensen wilden gewoon verder met hun leven. Dat die Oranjemarsen elk jaar weer roet in het eten gooiden in het tegenwoordige Belfast. Vreemde jongens toch die leren, je gaat toch niet met opzet als protestant door een katholieke wijk lopen? Dat is vragen om problemen. Wat mensen elkaar aan kunnen doen, Ann schudde nogmaals haar hoofd en deed de tv uit. Lucy zou zo thuis komen van haar wekelijkse potje kaarten. Ze hoorde de deur van het chalet opengaan. 'Hallo Ann, ik ben er weer.' - 'Hoe ging het met kaarten, heb je gewonnen?' - 'Nee verloren Jeff was me veel te slim af. Die blonde Nederlandse vrouw was er ook weer. Ze wilde persé met ons kaarten uit beleefdheid we hebben we haar mee laten doen.'

Ik hoorde dat Fausto het park helemaal wil moderniseren. Hij wil de plothuurlen ook weer verhogen.' - 'Wat is dat toch een vervelende man, een uitzuiger een nare profiteur. Kunnen we er niet iets tegen doen?' - 'Ik weet het niet Ann misschien kunnen we een vergadering beleggen met alle bewoners van het park. Maar ik denk dat het moeilijk zal zijn om iedereen op een lijn te krijgen.' - 'Ga zitten Lucy, zal ik je een kopje thee inschenken?' - 'Ja graag.' Ann waggelde naar de keuken. Ze pakte een mok en schonk thee in. Ze boog voorover en gaf Lucy een kus op haar mond. 'Ik hou nog steeds van je Lucy.' - 'Ook na alles wat er gebeurd is?' - 'Ja Lucy juist na alles wat er gebeurd is je hebt me enorm gesteund.' Lucy en Ann hadden een lange geschiedenis met elkaar. Ann keek door het raam, ze rilde. Voor april in de Algarve was het koud dit jaar. Meestal konden in deze periode al lang 's avonds op de veranda zitten. 'Ik keek net naar het BBC acht uur journaal, net voordat ik de tv wilde uitdoen hadden ze een item over The Troubles.

‘Niks nieuws hoop ik ?’ vroeg Lucy. ‘ De Ieren blijven maar spitten in het verleden en herhalen dat ze zo erg hebben geleden, wordt het niet eens tijd daarover op te houden? Het gaat nu toch goed? De meeste Noord-Ieren zijn heel blij dat ze bij ons horen, ze hebben zulke goede sociale voorzieningen nu toch?’ ‘Ja dat dacht ik ook laten we er over ophouden Lucy. Het is onze tijd niet waard. Zullen we straks nog een glaasje wijn drinken in het restaurant?’ - ‘Ja laten we dat doen, het zal ons afleiden, misschien zijn Jeff, Maddy en Nelson er ook wel.’ Lucy en Ann deden hun jas aan. Ze namen hun zaklamp mee en liepen voorzichtig over het pad naar het restaurant waarin zich een gezellige bar bevond. Ze liepen door de opening van het gordijn dat de bar van de buiten wereld afsloot. Alsof je zo toegang kreeg tot een select gezelschap. Nelson liep direct op hen af. ‘Hi Lucy en Ann hoe is het met jullie?’- ‘Goed en met jou ?’- ‘Nou het gaat. Jullie weten dat het niet goed gaat met Diana?’

‘Ze gaat snel achteruit. Ze krijgt de beste behandeling in het ziekenhuis van Faro, maar het slaat niet echt aan. Ik moet morgen weer naar het ziekenhuis. Zouden jullie morgen op Bobby kunnen letten?’ Bobby liep kwispelend naar Ann en Lucy toe. Hij kende het tweetal goed. ‘Ja dat is goed Nelson. Hoe laat kom je Bobby brengen?’ vroeg Ann. ‘Als het kan acht uur in de ochtend, als het jullie niet stoort, dan kan ik de trein van kwart over negen naar Faro nemen.’ - ‘Al goed Nelson maak je geen zorgen.’ Nelson wist dat hij zijn medebewoners van het park nodig had niet alleen omdat hij zich zo onderdeel voelde van een gemeenschap, maar ook om hem even te helpen met praktische dingen zoals zijn hondje opvangen. Nelson hield van het park, de ligging, van zijn Britse medebewoners en van zijn leven na zijn pensioen. Hij had een belangrijke functie bij Shell bekleed, waarvan hij zich na zijn pensionering verlost had gevoeld. Hij en zijn vrouw Diana waren het er snel over eens hun huis in Londen te verkopen en te

verruilen voor een chalet in de Algarve. Ze genoten van het leven totdat zich onverbiddelijk de ziekte van Diana zich had aangekondigd, darmkanker. Nelson voelde zich soms opstandig en boos, waarom moest zijn vrouw dit noodlot treffen, waarom zij? Ze was altijd zo lief voor andere mensen en had een groot hart. Diana stond voor iedereen klaar en was actief in het programma om zwerfhonden en katten in Zuid-Portugal een goed tehuis te geven in een dierenasiel. Dit werd door de bewoners van het park met inzamelingsacties financieel ondersteund. 'Kan ik je wat te drinken aanbieden Nelson?' vroeg Lucy. 'Ja een pint graag, je kent mijn merk.' Lucy liep naar Cilia die dienst had achter de bar en geen woord Engels sprak. 'Wat lastig nou weer,' dacht Lucy. Nu moest ze met een paar woorden Portugees die ze kende duidelijk maken wat ze wilde bestellen. 'Een bier alsjeblieft twee glazen witte wijn.' Ze wees naar het een flesje bier van het merk dat Nelson dronk.

Cilia begon tegen beter weten in het Portugees tegen Lucy te praten. Ze vulde twee glazen met witte wijn en opende een flesje bier. Ze keek op haar horloge, ze moest nog tot half elf vanavond, ze had dan een dienst gedraaid van meer dan tien uur. Ze gaapte, altijd maar vriendelijk zijn tegen de Engelse parkbewoners, soms was ze er zo moe van. Cilia had thuis ook nog een huishouding te runnen. Haar man was werkeloos geworden, maar in het huishouden deed hij niets. Hij probeerde wat bij te verdienen door op het strand in een netje een bepaald soort krabje te vangen die in een speciaal menu paste in de duurderde restaurants in de buurt. Nelson nipte aan zijn flesje bier, hij had dorst. Hij kreeg altijd dorst als hij boos was op de ziekte van Diana. Alsof Lucy zijn gedachten raadde zei ze: 'Het moet toch erg moeilijk voor je zijn je lieve Diana zo gesloopt zien worden door die vreselijke ziekte. Het is zo onrechtvaardig dat zo'n lief en betrokken iemand als zij zo ziek moet worden. Soms begrijp ik niets van het leven Nelson.'

‘Nee ik ook niet Lucy. Diana probeert zo gezond mogelijk te leven, ze wandelt, zwemt, rookt niet en zo nu en dan drinkt ze een glaasje wijn. Ze ziet er zo mooi uit voor haar leeftijd en ze is zo betrokken bij andere mensen.’ - ‘Ja ik weet het Nelson, we mogen haar allemaal heel erg graag. Je vraagt je dan wel eens af als er dan een rechtvaardige God is, waarom gebeurt dit dan?’ ‘Ik weet het niet Lucy waarom sommige mensen meer geluk in het leven hebben dan anderen. Je kunt ook een dodelijk ongeluk krijgen of neerstorten met een vliegtuig. Het leven is per definitie onrechtvaardig.’ - ‘Hè wat spreken we over sombere dingen,’ zei Ann die zich geroepen voelde ook wat te zeggen. ‘Laten we uitgaan van het positieve je weet maar nooit, misschien wordt Diana wel weer beter. Kom we drinken er nog één.’ Het gordijn ging open Jeff kwam binnen met een sigaret in zijn mond. Cilia gebaarde hem dat hij de sigaret meteen uit moest doen. Jeff liep naar de tap en deed zijn sigaret uit.

‘Hallo allemaal hoe is het?’- ‘We bespreken ernstige dingen van het leven Jeff.’- ‘Ernstig?’ Wat kan hier nou ernstig zijn onder de Portugese zon?’ - ‘Het leven is hier toch een groot feest!’ - ‘Ja voor sommige zeker Jeff, maar we hadden het over de vreselijke ziekte van Diana. Het gaat niet goed met haar.’- ‘Sorry Nelson het spijt me. Ik wist niet dat het zo slecht met haar ging.’ ‘Je kon het ook niet weten Jeff, het zijn de laatste berichten vanuit het ziekenhuis.’ -‘Sterkte kerel.’ Jeff bestelde een pint. Hij liep naar een van de tafeltjes in het restaurant, met armoedige geblokte kleedjes erop. Iedereen in het park vroeg zich af waar toch die dure plothuurling van het park ieder jaar naar toe ging, zeker niet naar het opknappen van het restaurant, het schilderen van de veranda van het terras, of het aanbrengen van leuning bij de trap van het zwembad. Er werd de bewoners van het park al jaren verbeteringen beloofd, maar die kwamen er niet alleen het hoogst nodige onderhoud werd gedaan zoals het vervangen van een hekje dat om

veiligheidsredenen vervangen moest worden anders zouden er ongelukken gebeuren. Fausto probeerde de kosten voor het park zo veel mogelijk te drukken. Er gingen verhalen in het park rond dat hij nergens meer op rekening iets kon kopen omdat hij de leveranciers niet betaalde. Hij stond op een zwarte lijst had een bewoonster van het park beweerd. Een aantal bewoners van het park zaten klem. Ze hadden hun huis in Engeland verkocht, ze konden niet terug en waren overgeleverd aan de steeds veranderende regels van het park en de plothuurl die elk jaar werd verhoogd. Een aantal bewoners had het chalet als vakantiehuis. Dat waren de meer bemiddelde bewoners die vaak in Groot-Brittannië nog een groot huis bezaten. In het park hadden ze het type chalet met de meeste grond met een gecultiveerde tuin. Hen interesseerde de jaarlijkse plothuurl niet zo veel, alhoewel ook zij de huur aan de hoge kant vonden. Ann gebaarde Lucy dat ze naar huis wilde. Ze was moe.

Ze hoopte dat ze de komende nacht kon slapen.
Meestal lukte dat niet zonder slaapmiddelen.